

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

Kontrola stosowania prawa wspólnotowego w 2005 r.

P6_TA(2008)0060

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie 23 rocznego sprawozdania Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego w 2005 r. (2006/2271(INI))

(2009/C 184 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 23. roczne sprawozdanie Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (COM(2006)0416),
 - uwzględniając dokumenty robocze służb Komisji (SEC(2006)0999 i SEC(2006)1005),
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Skuteczna Europa — stosowanie prawa wspólnotowego” (COM(2007)0502),
 - uwzględniając art. 45 oraz art. 112 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Petycji (A6-0462/2007),
- A. mając na uwadze, że skuteczność polityki UE zależy w znacznej mierze od jej wdrażania na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; mając na uwadze, że przestrzeganie prawa wspólnotowego przez państwa członkowskie musi podlegać rygorystycznej kontroli i monitorowaniu dla zagwarantowania, że wywiera ono pożądane pozytywne skutki na codzienne życie obywateli;
- B. mając na uwadze liczbę skarg związanych z naruszeniami prawa wspólnotowego, która pokazuje, że obywatele Unii odgrywają w jego stosowaniu istotną rolę oraz że zdolność instytucji UE do odpowiedniego zaradzania problemom obywateli ma znaczenie dla wiarygodności Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że Komisja może modyfikować podejmowane środki, tak aby skutecznie wypełniać swoje zadania, oraz wprowadzać innowacje celem poprawy stosowania prawa wspólnotowego;

Sprawozdanie roczne za 2005 r. i działania w następstwie rezolucji Parlamentu

1. zauważa, że w ostatnich latach ogólna liczba postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa wszczętych przez Komisję stale wzrastała, osiągając poziom 2 709 naruszeń wykrytych w 2003 r. (dla UE-15); ponadto zauważa, że liczba wykrytych naruszeń znacząco spadła w 2004 r. (o 563), lecz ponownie wzrosła w 2005 r., osiągając jednak niższy poziom niż w 2003 r., tj. 2 653 zarejestrowanych naruszeń (dla UE-25);
2. zauważa w związku z tym, że akcesja 10 nowych państw członkowskich najwyraźniej nie wpłynęła na liczbę zarejestrowanych naruszeń, i wzywa Komisję, aby przedstawiła Parlamentowi jednoznaczne wyjaśnienia oraz zapewniła, że nie wynika to z braku rejestracji skarg lub braku wewnętrznych zasobów w samej Komisji, których zadaniem jest rozpatrywanie naruszeń ani też z politycznej decyzji o bardziej pobłażliwym podejściu do tych państw członkowskich;
3. przyjmuje z zadowoleniem gotowość większości odnośnych dyrekcji generalnych do dostarczenia informacji o środkach przeznaczanych na naruszenia w ich poszczególnych dziedzinach oraz o stanie postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa; zauważa, że każda dyrekcja generalna ma własną metodę postępowania w zakresie stosowania prawa wspólnotowego oraz alokacji zasobów oraz że nie istnieje szczegółowy przegląd i ogólna publiczna ocena funkcjonowania tych różnych podejść;
4. zobowiązuje się wspierać Komisję poprzez zwiększenie środków budżetowych celem wzmocnienia zasobów, o co wnosi większość odnośnych dyrekcji generalnych;

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

5. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że niektóre dyrekcje generalne opracowały specjalne mechanizmy uzupełniające wykorzystywanie postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa, ukierunkowane na skuteczny monitoring i poprawę stosowania prawa wspólnotowego; zauważa, że w ramach prawnych z 2002 r. dotyczących łączności elektronicznej ustanowiono procedury powiadamiania o projektach krajowych aktów prawnych, umożliwiając w krótkim terminie współpracę krajowych organów regulacyjnych państw członkowskich z Komisją; wzywa Komisję, aby rozważyła systematyczne stosowanie tego mechanizmu zapobiegawczego w innych sektorach;
6. uważa, że należy zachęcać do wymiany najlepszych wzorców między państwami członkowskimi, np. w postaci „spotkań pakietowych” i warsztatów poświęconych kwestii transpozycji, organizowanych przez Komisję w celu ułatwienia stosowania prawa wspólnotowego; wzywa Komisję, aby rozważyła sposoby włączenia Parlamentu w te procesy;
7. przyjmuje z zadowoleniem wysiłki niektórych dyrekcji generalnych Komisji — a w szczególności DG ds. Środowiska — na rzecz poprawy kontroli zgodności odnośnych dyrektyw, jednak nie jest usatysfakcjonowany odpowiedzią Komisji w sprawie poufności analiz zgodności; ponownie wzywa Komisję, aby publikowała na swojej stronie internetowej zamawiane przez różne dyrekcje generalne analizy w sprawie oceny zgodności krajowych środków wykonawczych z prawem wspólnotowym;
8. z zadowoleniem przyjmuje włączenie po raz pierwszy do sprawozdania rocznego oraz do jego załączników szczegółów dotyczących konkretnych i szczegółowych badań przypadków naruszeń związanych z petycjami;
9. zachęca do wysyłania misji rozpoznawczych do różnych państw członkowskich, aby zbadać kwestie poruszone przez autorów petycji; uważa to za pragmatyczną metodę rozwiązywania problemów bezpośrednio z państwami członkowskimi, co leży w interesie obywateli; uważa, że wspomniane misje są tym bardziej konieczne w związku z faktem, że Komisja nie posiada uprawnień „kontrolnych” dla zbadania praktycznego przestrzegania prawa wspólnotowego, na przykład w zakresie ochrony środowiska;
10. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do włączania streszczeń dla obywateli w przyszłych projektach legislacyjnych oraz domaga się konkretnych przykładów takich streszczeń, jak również sprecyzowania, że stanowią one integralną część danego aktu prawnego, jak określono w ust. 19 rezolucji Parlamentu z dnia 16 maja 2006 r. w sprawie 21. i 22. rocznego sprawozdania w sprawie kontroli stosowania prawa wspólnotowego (2003 r. i 2004 r.)⁽¹⁾;
11. wyraża przekonanie, że Komisja powinna zająć bardziej proaktywne stanowisko w monitorowaniu wydarzeń krajowych, które mogą ujawnić przypadki łamania prawa wspólnotowego, dlatego też wzywa Komisję do bardziej intensywnego wykorzystania swoich przedstawicielstw, aby zapobiec naruszeniom prawa lub zaradzić im;
12. zwraca się do państw członkowskich, aby wyszły poza czysto formalną transpozycję przepisów wspólnotowych i w miarę możliwości unikały fragmentarycznej transpozycji dyrektyw, tak aby poprawić przejrzystość przepisów i uczynić je prostszymi;
13. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w ww. komunikacie pt. „Skuteczna Europa — stosowanie prawa wspólnotowego” Komisja odniosła się do niektórych podstawowych problemów politycznych wskazanych we wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 16 maja 2006 r.; zauważa niemniej, że pewne ważne zagadnienia pozostają w zawieszeniu i nie doczekały się pełnej odpowiedzi, zwłaszcza jeżeli chodzi o środki przeznaczone na rozpatrywanie przypadków naruszenia, długość postępowania w sprawie naruszenia oraz bardzo ograniczone stosowanie art. 228 TWE, a także ocenę stosowania kryteriów pierwszeństwa; zwraca się do Komisji, aby dostarczyła odpowiedzi w tych istotnych kwestiach do maja 2008 r.;

Komunikat Komisji z 2007 r. zatytułowany „Skuteczna Europa — stosowanie prawa wspólnotowego”

14. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w ww. komunikacie Komisja przywiązuje wagę do kwestii stosowania prawa wspólnotowego i należycie ją uwzględnia;

⁽¹⁾ Dz. U. C 297 E z 7.12.2006, str. 122.

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

15. zauważa, że analiza petycji wykazała niedociągnięcia organizacyjne we wdrażaniu przez państwa członkowskie norm prawa wspólnotowego; uważa, że spójność i konsekwencja w prawie wspólnotowym wymaga, aby wszystkie sprawy dotyczące przypadków naruszenia prawa wspólnotowego trafiały przed Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, przynajmniej w sprawach ważnych dla kraju, które staną się precedensem dla krajowego sądownictwa i przyszłej praktyki; uważa, że spójność działań Komisji w tym obszarze mogłaby znacznie zmniejszyć potrzebę składania przez obywateli skarg do Komisji i petycji do Parlamentu Europejskiego w analogicznych przypadkach;

16. zauważa, że główną przeszkodą dla skuteczności postępowania w sprawie naruszenia przepisów prawa (art. 226 i 228 traktatu WE) jest nadal jego długość i ograniczone stosowanie art. 228; podkreśla, że zaproponowany przez Komisję termin odnoszący się do braku zawiadomienia o środkach transpozycji (najwyżej 12 miesięcy od wystosowania wezwania do usunięcia uchybienia do rozstrzygnięcia sprawy lub wniesienia jej do Trybunału Sprawiedliwości) oraz postępowania dotyczącego zapewnienia zgodności z wcześniejszym orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości (od 12 do 24 miesięcy) w żadnym wypadku nie może być przekraczany, i w związku z tym wzywa Komisję, aby prowadziła w tym terminie okresowy monitoring stanu zaawansowania postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa i informowała o nich zainteresowanych obywateli;

17. wzywa Komisję do większej stanowczości w stosowaniu art. 228 Traktatu w celu zapewnienia właściwego stosowania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości;

18. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji w zakresie zmiany metod pracy z myślą o określaniu pierwszeństwa oraz sprawniejszym prowadzeniu dotychczasowych postępowań i zarządzaniu nimi, a także dotyczący zobowiązania i formalnego zaangażowania państw członkowskich; zauważa, że zgodnie z proponowaną nową metodą zapytania i skargi otrzymywane przez Komisję będą bezpośrednio kierowane do zainteresowanego państwa członkowskiego, „jeżeli jakieś zagadnienie wymagałoby wyjaśnienia stanu faktycznego lub prawnego w danym państwie członkowskim (...); państwu członkowskiemu wyznaczono by krótki termin na dostarczenie niezbędnych wyjaśnień, informacji oraz rozwiązań bezpośrednio zainteresowanemu obywatelowi lub przedsiębiorstwu oraz poinformowanie o tym Komisji”⁽¹⁾;

19. zauważa, że Komisja jest często jedynym organem, do którego obywatele mogą zgłaszać skargi dotyczące niestosowania prawa wspólnotowego; w związku z tym wyraża zaniepokojenie, że nowa metoda polegająca na kierowaniu sprawy do zainteresowanego państwa członkowskiego (które jest przede wszystkim stroną odpowiedzialną za niewłaściwe stosowanie prawa wspólnotowego) stwarzałaby ryzyko osłabienia spoczywającej na Komisji — jako „strażniczce Traktatu” — instytucjonalnej odpowiedzialności za czuwanie nad stosowaniem prawa wspólnotowego, zgodnie z art. 211 traktatu WE;

20. Przyjmuje do wiadomości deklarację Komisji, iż nowe metody pracy nie zastępują postępowania w sprawie naruszenia oraz że Komisja zobowiązuje się do stosowania ich jedynie na etapie poprzedzającym rozpoczęcie postępowania w sprawie naruszenia, zgodnie ze szczegółowym harmonogramem i ścisłymi terminami;

21. zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że nowe metody pracy nie naruszają gwarancji proceduralnych, z których obecnie korzystają skarżący i przypomina Komisji, że zgodnie z decyzjami Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich niezarejestrowanie skargi jest dopuszczeniem się niewłaściwego administrowania; wskazuje na fakt, że w tym celu jako skargę należy rozumieć wszelką korespondencję mogącą wskazywać na złamanie prawa wspólnotowego lub która skądinąd kategoryzowana jest jako skarga;

22. podkreśla wagę informowania skarżącego przez Komisję o treści wszelkiej korespondencji z państwami członkowskimi związanej z jego skargą w całym okresie trwania procedury, a w szczególności w okresie poprzedzającym wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia, w przypadku stosowania nowych metod pracy;

23. uważa, że dyskusyjne jest zawieszenie niektórych części aktualnego wewnętrznego podręcznika procedur Komisji biorąc pod uwagę fakt, że nie wszystkie państwa członkowskie i nie wszystkie sektory objęte są programem pilotażowym, a nowa metoda pracy nie jest jeszcze w pełni operacyjna; uważa, że mogłoby to doprowadzić, zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i w odniesieniu do obywateli, do braku jasności w kwestii procedur, które mają być stosowane, zwłaszcza w zakresie podobnych naruszeń, do których dochodzi w różnych państwach członkowskich; wnosi o wgląd do wewnętrznego podręcznika procedur;

(1) COM(2007)0502, punkt 2.2.

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

24. zgadza się co do wagi zmobilizowania zasobów dla potrzeb oceny zgodności, podkreśla jednakże, że należy przydzielić dodatkowe zasoby ludzkie dla potrzeb rozpatrywania naruszeń; wyraża szczególne zaniepokojenie faktem, iż zmniejszenie liczby naruszeń po rozszerzeniu może wynikać z uruchomienia niedostatecznych środków do należytej kontroli wdrażania prawa UE; zwraca się do Komisji o dostarczenie Parlamentowi szczegółowych danych w zakresie liczby stanowisk i rozmiarów zasobów, które zostaną przeznaczone dla potrzeb rozpatrywania naruszeń w ramach budżetu na 2008 r.;

25. przyjmuje z zadowoleniem sugestię Komisji dotyczącą testowania nowej metody za pośrednictwem programu pilotażowego; wyraża jednakże zaniepokojenie faktem, że może dojść do pewnych niespójności i niejasności pomiędzy państwami członkowskimi, które biorą udział w programie pilotażowym i tymi, które nie biorą w nim udziału, ponieważ zawieszenie wewnętrznej procedury wynikające z wprowadzenia nowych metod pracy ma zastosowanie we wszystkich przypadkach;

26. zwraca się do Komisji, aby proponowany program pilotażowy koncentrował się na państwach członkowskich, w których występują problemy ze stosowaniem prawa wspólnotowego w wyniku braku współpracy ze strony władz krajowych, zwłaszcza na szczeblu regionalnym i lokalnym; zwraca się do Komisji, aby poprzez program pilotażowy sprawdziła, czy i gdzie — po wprowadzeniu nowej metody pracy — istnieje potrzeba zwiększenia zasobów wewnętrznych Komisji dla rozpatrywania skarg i zarządzania nimi;

27. mając na uwadze, że petycje i skargi od obywateli i przedsiębiorstw ułatwiają wykrywanie istotnej liczby przypadków naruszenia prawa, a także w celu uniknięcia nieporozumień wynikających z nawiązywania kontaktów z poszczególnymi organami zajmującymi się rozwiązywaniem problemów, wzywa Komisję do zbadania możliwości wyraźnego oznakowania lub utworzenia jednego punktu online, aby wprowadzić ułatwienia dla obywateli;

28. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Komisji dotyczącą wprowadzenia zasady „częstsze podejmowanie decyzji na większości etapów procedury” w celu zapewnienia szybszego postępu spraw; zauważa, że Komisja organizuje rocznie cztery formalne posiedzenia celem podjęcia decyzji w zakresie postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa, i przyjmuje z zadowoleniem decyzję Komisji o częstszym podejmowaniu decyzji w sprawie naruszeń; ubolewa, że w komunikacie nie określono bardziej zdecydowanych środków politycznych i organizacyjnych, które pozwolą podołać tym nowym zobowiązaniom;

29. ubolewa, że Komisja nie dotrzymała zobowiązania zadeklarowanego w komunikacie z 2002 r. na temat lepszego monitorowania stosowania prawa wspólnotowego, które przewiduje, że „stosowanie kryteriów pierwszeństwa będzie podlegało corocznej ocenie podczas omawiania sprawozdania z kontroli stosowania prawa wspólnotowego”⁽¹⁾; przyjmuje z zadowoleniem nowe zobowiązanie dotyczące „opisywania i wyjaśniania przez Komisję swoich działań w zakresie tych priorytetów w rocznych sprawozdaniach, począwszy od roku 2008”⁽²⁾;

30. zauważa, że do Parlamentu nadal wpływają petycje dotyczące domniemanego stałego łamania przez państwa członkowskie praw człowieka i praw podstawowych autorów petycji i głęboko ubolewa, że z nowego wykazu kryteriów pierwszeństwa znikły kryteria związane z łamaniem praw człowieka lub podstawowych wolności zapisanych w prawie materialnym Wspólnoty; ponownie przypomina, że traktat UE uprawnia Parlament Europejski do wszczynania procedury ustanowionej w jego art. 7 ust. 1;

31. wzywa Komisję, aby szeroko stosowała zasadę, w myśl której wszelka korespondencja mogąca wskazywać na faktyczne złamanie prawa wspólnotowego powinna być rejestrowana jako skarga, chyba że podlega ona wyjątkowym okolicznościom, o których mowa w pkt. 3 załącznika do komunikatu dotyczącego stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego⁽³⁾; zauważa, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdził niedawno, iż Komisja dopuściła się „niewłaściwego administrowania”, nie rejestrując skargi zgodnie z tymże komunikatem; wzywa Komisję, aby informowała Parlament i konsultowała się z nim w sprawie wszelkich zmian w kryteriach wyjątkowego nierejestrowania skarg;

32. wzywa wszystkie służby Komisji, aby w pełni informowały skarżących o postępach w związku z ich skargami wraz z upływem uprzednio określonych terminów (wezwanie do usunięcia uchybienia, uzasadniona opinia, wniesienie skargi do Trybunału), aby przedstawiały uzasadnienia swoich decyzji i przekazywały je szczegółowo skarżącym zgodnie z zasadami zawartymi w komunikacie Komisji z 2002 r.;

33. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji dotyczący podjęcia działań celem zapewnienia swobodnego dostępu do swojej elektronicznej bazy danych i zachęca ją, aby jak najszybciej zrealizowała to zobowiązanie;

⁽¹⁾ COM(2002)0725, punkt 3.1.

⁽²⁾ COM(2007)0502, punkt 3.

⁽³⁾ COM(2002)0141.

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

34. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do dostarczenia podsumowanych informacji na wszystkich etapach procedur o naruszenie, począwszy od wezwania do naprawy uchybienia; uważa, że dla zachowania przejrzystości i lepszego stosowania prawa wspólnotowego w sądach krajowych, Komisja powinna udostępnić zawartość i harmonogram kontaktów z państwami członkowskimi po zakończeniu śledztwa w danej sprawie;

35. z zadowoleniem przyjmuje zbliżającą się publikację dokumentu Komisji wyjaśniającego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w sprawie skarg o odszkodowanie za łamanie przepisów prawa wspólnotowego; sugeruje, że Komisja powinna zbadać możliwość występowania jako *amicus curiae* w sprawach o odszkodowanie toczących się przed sądami krajowymi, zgodnie z krajowym prawem proceduralnym, jak to ma już miejsce w przypadku krajowych spraw dotyczących kwestii wspólnotowego prawa konkurencji⁽¹⁾;

Rola Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w stosowaniu prawa UE

36. uważa, że stałe komisje Parlamentu Europejskiego powinny odgrywać znacznie aktywniejszą rolę w monitorowaniu stosowania prawa wspólnotowego w ramach swojego zakresu kompetencji oraz otrzymywać w tym celu wsparcie i regularne informacje ze strony Komisji; sugeruje, że tam, gdzie to możliwe, sprawozdawca Parlamentu lub jego następca odpowiedzialny za daną kwestię powinien odgrywać centralną i stałą rolę w procesie przeglądu zgodności prawa państw członkowskich z prawem wspólnotowym; zauważa, że (skreślenie) regularne posiedzenia w sprawie stosowania prawa wspólnotowego organizowane przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności należy rozszerzyć na wszystkie komisje parlamentarne i umożliwić systematyczny udział Komisji;

37. zauważa jednak, że niechęć Komisji do dostarczenia precyzyjnych informacji o kwestiach, w przypadku których rozpoczęto postępowanie w sprawie naruszenia, znacznie zmniejsza zainteresowanie opinii publicznej tymi posiedzeniami oraz ich skuteczność; wzywa komisje Parlamentu, aby w stosownych przypadkach rozważyły włączenie przedstawicieli odpowiednich państw członkowskich lub Rady na listę gości zapraszanych na posiedzenia w sprawie stosowania prawa wspólnotowego;

38. uważa, że komisje Parlamentu (w tym Komisja Petycji) powinny otrzymać wystarczające wsparcie administracyjne, tak aby skutecznie wypełniać swoje zadania; zwraca się do grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej, Komisji Budżetowej i innych właściwych organów Parlamentu, aby przedstawiły konkretne propozycje odnoszące się m.in. do wspomnianej istotnej roli sprawozdawców i oceniły możliwość powołania w sekretariatach poszczególnych komisji specjalnej grupy zadaniowej, aby zagwarantować trwałe i skuteczne monitorowanie stosowania prawa wspólnotowego;

39. wzywa do zacieśnienia współpracy między parlamentami krajowymi a Parlamentem Europejskim i odnośnymi parlamentarzystami w celu promowania i zwiększenia skutecznej kontroli kwestii europejskich na szczeblu krajowym; uważa, że parlamenty krajowe mają do odegrania znaczącą rolę w monitorowaniu stosowania prawa wspólnotowego, przyczyniając się tym samym do wzmocnienia legitymacji demokratycznej Unii Europejskiej i jej zbliżenia do obywateli;

40. przypomina o zobowiązaniu Rady do zachęcenia państw członkowskich do sporządzania i publikowania tabel ilustrujących związek pomiędzy dyrektywami i krajowymi środkami transpozycji; podkreśla, że tabele te mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia Komisji skutecznej kontroli środków wykonawczych we wszystkich państwach członkowskich; proponuje, jako współustawodawca, podjęcie wszystkich niezbędnych kroków dla zapewnienia, aby przepisy dotyczące tych tabel nie były usuwane z tekstu wniosków Komisji w procesie ustawodawczym;

41. zauważa, że sądy krajowe odgrywają zasadniczą rolę w stosowaniu prawa Wspólnoty, i w pełni popiera wysiłki Komisji w celu określenia obszarów, w których użyteczne mogłyby być dodatkowe szkolenia dla sędziów krajowych, przedstawicieli zawodów prawniczych i urzędników krajowych organów;

⁽¹⁾ Notatka Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami w państwach członkowskich UE odnośnie stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE (Dz.U. C 101 z 27.4.2004, str. 54), ust. 17-20.

Czwartek, 21 lutego 2008 r.

42. zwraca się do Komisji, aby usprawniła kontrolę przestrzegania decyzji Parlamentu w sprawie immunitetów parlamentarnych przez organy sądowe państw członkowskich, a w przypadku stwierdzenia przez nią nieprzestrzegania tych decyzji, aby informowała Parlament o dalszych krokach, jakie zostaną podjęte;

*
* *

43. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz parlamentom państw członkowskich.

Sytuacja w Strefie Gazy

P6_TA(2008)0064

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy

(2009/C 184 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Bliskiego Wschodu, w szczególności rezolucje z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie kryzysu humanitarnego na terytoriach palestyńskich i roli UE ⁽¹⁾, z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽²⁾, z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie MEDA i wsparcia finansowego dla Palestyny — ocena, realizacja i kontrola ⁽³⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Bliskiego Wschodu ⁽⁴⁾ i z dnia 11 października 2007 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Strefie Gazy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 242 (S/RES/242) z dnia 22 listopada 1967 r. i 338 (S/RES/338) z dnia 22 października 1973 r.,
- uwzględniając IV konwencję genewską (1949),
- uwzględniając deklarację z Annapolis z dnia 27 listopada 2007 r.,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 28 stycznia 2008 r.,
- uwzględniając deklarację w sprawie sytuacji w Strefie Gazy z dnia 28 stycznia 2008 r. wydaną przez Komitet ds. Politycznych, Bezpieczeństwa i Praw Człowieka Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego,
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ w dniu 24 stycznia 2008 r. w sprawie przypadków pogwałcania praw człowieka w Strefie Gazy (A/HRC/S-6/L.1),
- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w wyniku blokady przepływu ludności i towarów, częściowej odmowy dostępu do wody pitnej, żywności i elektryczności, a także braku podstawowych towarów i usług, sytuacja humanitarna w Strefie Gazy uległa dalszemu pogorszeniu,
- B. mając na uwadze, że przejścia graniczne po obydwu stronach granicy z Gazą są zamknięte od miesięcy; mając na uwadze, że blokada przepływu ludności i towarów w jeszcze większym stopniu sparaliżowała gospodarkę w Strefie Gazy,
- C. mając na uwadze, że kluczowe sektory usług publicznych, w tym systemy opieki zdrowotnej i edukacji, borykają się z poważnymi niedostatkami ze względu na brak podstawowych środków niezbędnych do ich funkcjonowania, a także mając na uwadze, że brak leków i paliwa do generatorów w szpitalach w Strefie Gazy naraża życie Palestyńczyków,

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, str. 223.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, str. 324.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0277.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0350.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0430.